

og 1 i Jylland. Rigsdagen har forlængst valgt Medlemmer til disse Kommissioner, men først i den allersidste Tid har Landbrugsministeren beskikket de Formænd, det paahviler ham at vælge. Ogsaa med Hensyn til Fæstegodsets Overgang til Selveje skal der vælges Kommissioner, nemlig en for hvert Amt. Jeg har endnu ikke hørt noget om, at de Formænd, der i saa Henseende skal beskikkes, er udnævnte, i hvert Fald har jeg — jeg har selvfølgelig ikke kunnet følge den Sag fuldt ud i Enkeltheder — modtaget Klager over, at man endnu ikke ved, hvor man skal henvende sig for at faa fat i disse Kommissionsformænd, og det forekommer mig, at naar den Lov, som vi alle var klare over maatte gives hurtigst muligt for at komme dem i Møde, som til en vis Grad havde lidt Uret fra Ejernes Side, er vedtaget i Juni Maaned, kunde disse Folk nok nu i Midten af November have været beskikkede. Jeg vil gerne spørge Ministeren, hvorfor det ikke er sket, eller, hvis det er sket, hvorfor Offentligheden ikke er gjort bekendt dermed.

Det er imidlertid ikke specielt den højtærede Landbrugsminister, hvis velvillige Sindelag saavel overfor Fæstehusmændene som overfor Lejehusmændene jeg ikke tvivler om, jeg vil henvende mig til, jeg vil ogsaa henvende mig til Tinget som Helhed, til Rigsdagen og Offentligheden i Anledning af den Maade, hvorpaa danske Godsejere og Herremænd finder det rigtigt at optræde med Hensyn til de Bestemmelser, som Lovgivningsmagten har givet. Jeg skal da først minde ærede Medlemmer om, at vi ved den af mig omtalte Lov, hvis sidste Del, som sagt, specielt angaar Brugen af Huse paa Landet, sikrede enhver Bruger af et Husmandsbrug, der havde et Jordtilliggende af mindst $\frac{1}{2}$ ha, at han ikke uden Samtykke af en af de Kommissioner, jeg har talt om, blev sat ud af dette Brug, vi sikrede den paagældende, at Bruget ikke blev nedlagt eller givet i Brug paa anden Maade end som Livsfæste, Leje eller Forpagtning for en Aarrække af mindst 8 Aar. Dette bryder danske Godsejere, specielt i den Landsdel, hvor jeg har min politiske Virksomhed, sig fejl om. De kalder i denne Tid de paagældende Lejehusmænd op paa Godskontorerne og siger: I maa møde den Dag, min Godsforvalter bestemmer. De kalder dem op og paabyder dem ikke alene at underskrive Kontrakter, som indeholder de gamle Vendinger om, at man skal være Naadigherren hørig og lydlig, men de lader dem

underskrive Kontrakter, der lyder ikke paa 8 Aar, men paa $\frac{1}{4}$ Aars Opsigelse, det vil sige, at de er udsatte for at blive jaget fra Hus, Hjem og Jordbrug til 1. Juli. Dette gør man i en Tid, hvor man selv fra den Side burde kunne indse, at Forholdene er saadanne, at man i nogen Grad bør fare med Lempe. Det forekommer mig at være ægte Adelsbolschevisme, der her praktiseres, og Rigsdagen, som har givet denne Lov, bør paa det bestemteste protestere derimod. Jeg vil bede den højtærede Landbrugsminister om her fra denne Plads at beskæftige sig lidt ogsaa med dette Spørgsmaal og udtale sin Tilslutning til min Opfattelse af denne Lov, som er den, at hvad der staar i den, skal respekteres. Om saa to eller flere tidligere Ministre af Højre og Venstre vil gaa til Domstolene, som det er sket med Rottbøll og Raben-Levetzau, for at faa omstødt en af Rigsdagen vedtagen Lov, saa er Lov, som det en Gang er sagt, Lov, og Lov skal holdes. I øvrigt vil jeg bede den højtærede Landbrugsminister indskærpe Lovens § 29, der glædeligvis siger: „Vedtægelse mellem Ejer og Bruger, hvorefter denne sidste paa Forhaand fraskriver sig nogen ham ifølge nærværende Lov tilkommende Rettighed, eller hvorved nærværende Lovs Regler søges omgaaede, er ugyldige“. Altsaa, disse Folk, som enten er lokkede eller truede til at underskrive disse Slavekontrakter, kan med denne Lov i Hænde frigøre sig fra alle disse Ting, men det vil i dette Øjeblik være af stor Værdi, at det siges fra denne Plads af den højtærede Landbrugsminister, og det er det, jeg beder ham om.

Den højtærede Landbrugsminister har for kort Tid siden fremsat Forslag til en ny Jagtlov, og dette Lovforslag vil vi snart faa til Behandling her i Tinget. Under Hensyn til al den Uret, der paa forskellig Maade, lovlig og ulovlig, er øvet mod de danske Lejehusmænd, er det glædeligt, at der her vil være rig Lejlighed til at række disse Mennesker en hjælpende Haand paa dette meget vigtige Punkt: Jagtspørgsmaalet, idet vi gaar over til at gøre det eneste rigtige: at give Jagtretten til Brugeren og ikke til Ejeren. De Forhold, hvorunder disse Folk nu lever, er tidligere skildrede her i Tinget, ikke mindst af det tidligere ærede Medlem fra Fakse (Stauning), som nu sidder i Regeringen. Aarsagen til, at Herremændene overhovedet ønsker at bevare disse Huse og ikke vil sælge dem til deres mangeaarige Brugere,